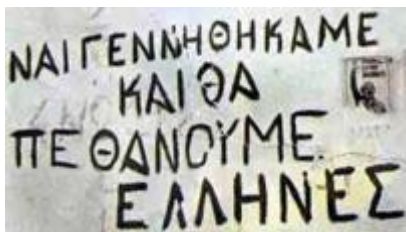

ΑΠΟΕΛ και Ομόνοια - Αθλητισμός και πολιτική - Έλληνες κι ανθέλληνες

«Την Ελλάδα θέλομεν και ας τρώγωμεν πέτρες».

«Ένωσις τζι' ας γενή το γαίμαν μας αυλάτζιν».

Συυθήματα γραμμένα σε τοίχους τής Κύπρου

Στις περισσότερες χώρες του κόσμου -αν όχι σε όλες- στον χώρο του αθλητισμού (και ειδικά στο ποδόσφαιρο που θεωρείται ο «βασιλιάς των σπορ»), έχουμε συνήθως τα δίπολα μεταξύ μεγάλων ομάδων, με τους φιλάθλους-οπαδούς τους να τις θεωρούν ως «θρησκεία». Έτσι, π.χ. στην Ισπανία έχουμε το δίπολο Ρεάλ Μαδρίτης και Μπαρτσελόνα, στην Ελλάδα τους δύο «αιώνιους αντιπάλους» Ολυμπιακό και Παναθηναϊκό κ.ο.κ.

Κάτι ανάλογο συμβαίνει και στην Κύπρο, μεταξύ των αθλητικών σωματείων, ΑΠΟΕΛ (Αθλητικός Ποδοσφαιρικός Όμιλος Ελλήνων Λευκωσίας) και Ομόνοιας. Μόνο που εδώ, η αντιπαλότητα αυτών των ομάδων -και κατά συνέπεια και των οπαδών τους- δεν έχει ως ελατήριο αυτόν καθ' αυτόν τον αθλητισμό με την διεκδίκηση του γοήτρου της καλύτερης ομάδας, αλλά την πολιτική τοποθέτηση. Ο ΑΠΟΕΛ είναι ταυτισμένος με τον πατριωτικό χώρο και η Ομόνοια είναι στην συνείδηση του Κυπρίων η ομάδα τού ΑΚΕΛ (Ανορθωτικό Κόμμα Εργαζόμενου Λαού), δηλαδή του κομμουνιστικού κόμματος της Κύπρου.

Ο ΑΠΟΕΛ ιδρύθηκε το 1926, με πρωτοβουλία του ελλαδίτη επιχειρηματία και φίλου τού αθλητισμού, Γεώργιου Πούλιου και την συμμετοχή σαράντα περίπου Ελληνοκυπρίων. Ως χρώματα της ομάδας, επιλέχτηκαν το κίτρινο της Κύπρου και το γαλάζιο τής Ελλάδος. Το 1948 όμως επήλθε η διάσπαση, για πολιτικούς λόγους, με παρασκήνιο τον ελληνικό εμφύλιο πόλεμο. Η αφορμή ήταν ένα τηλεγράφημα που έστειλε προς τον ΣΕΓΑΣ, στις 23 Μαΐου 1948, το διοικητικό συμβούλιο τού ΑΠΟΕΛ, με την ευκαιρία των πανελλήνιων αγώνων στίβου. Σ' αυτό,

μεταξύ άλλων, δινόταν η ευχή να «τερματισθεί η εθνοκτόνος ανταρσία». Οι παράγοντες του ΑΠΟΕΛ, οι οποίοι ήταν προσκείμενοι στην Αριστερά και το κυπριακό κομμουνιστικό κόμμα (ΑΚΕΛ), θεώρησαν αυτή την φράση, άκρως προκλητική και λίγες μέρες αργότερα, αποχώρησαν από τον σύλλογο, ιδρύοντας στις 4 Ιουνίου 1948, ένα νέο σωματείο, τον Αθλητικό Σύλλογο Ομόνοια Λευκωσίας. Ένας τίτλος (Ομόνοια), μάλλον ειρωνικός, αν λάβει κανείς υπόψιν τα επακόλουθα ...

Ο ΑΠΟΕΛ, στο ιστορικό τού συλλόγου που βρίσκεται στην επίσημη ιστοσελίδα του, δεν αναφέρει καθόλου αυτό το γεγονός και την διάσπαση της ομάδος, περιοριζόμενος σε μια χρονολογική αναφορά και σε καθαρά αθλητικό επίπεδο. Αντίθετα, στην επίσημη ιστοσελίδα τής Ομόνοιας, το ιστορικό τής ομάδος περιέχει την εκδοχή τής Ομόνοιας για τα τεκταινόμενα τής περιόδου εκείνης, κάνοντας λόγο -χωρίς ωστόσο να κατονομάζουν- για «υποταγή των προοδευτικών αθλητών, με την καταπάτηση της αξιοπρέπειάς τους, ή ακόμη και την εκδίωξή τους από τα διάφορα σωματεία», απ' τους οποίους ζητήθηκε από αθλητικούς παράγοντες «να υπογράψουν δηλώσεις αποκήρυξης των αρχών τους».

Για να κατανοήσει κάποιος καλύτερα, την αντιπαλότητα των οπαδών των δύο αυτών συλλόγων, αλλά και το νόημα των εικόνων που έπονται, είναι απαραίτητο να έχει γνώση του παρελθόντος και ειδικά του ΑΚΕΛ, το οποίον ανέκαθεν υπήρξε ανθενωτικό. Παρατίθενται συνοπτικά κάποια στοιχεία (περισσότερες λεπτομέρειες εδώ [κεφάλαιο «ΚΚΕ, ΑΚΕΛ και Κύπρος»])...

Μέχρι τα χρόνια του εμφυλίου πολέμου στην Ελλάδα, το Κομμουνιστικό Κόμμα Κύπρου (μετέπειτα ΑΚΕΛ) ήταν σταθερά αντίθετο στην ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα. Μόνο τότε έβαλε έναν αστερίσκο, υποστηρίζοντας την «Ένωση της Κύπρου με την δημοκρατική Ελλάδα», βασιζόμενο στην ελπίδα ότι νικητής θα έβγαινε το ΚΚΕ. Οι ελπίδες του όμως διαψεύσθηκαν, το σύνθημα της ένωσης εγκαταλείπεται και στην συνέχεια υιοθετεί την πρόταση των Βρετανών για «αυτοκυβέρνηση», κάτι που απορρίπτει σύσσωμος ο ελληνοκυπριακός κόσμος και η Εθναρχία. Το ΑΚΕΛ συμμετείχε μάλιστα στην «Συσκεπτική», ένα είδος ψευδοβουλής που δημιούργησαν οι Βρετανοί στα πλαίσια της ιδέας της «αυτοκυβέρνησης». Η βούληση του κυπριακού λαού, ο οποίος με την συντριπτική πλειοψηφία 95,7% απαίτησε στο δημοψήφισμα του 1950 την ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα, για το ΑΚΕΛ δεν έχει καμμία σημασία.

Τον Αύγουστο του 1954, κατατίθεται ταυτόχρονα από Ελλάδα και Κύπρο, αίτημα

στον ΟΗΕ, για την αναγνώριση του δικαιώματος της αυτοδιάθεσης του κυπριακού λαού. Για την υποστήριξη του αιτήματος, πραγματοποιούνται συλλαλητήρια και απεργιακές κινητοποιήσεις. Το ΚΚΕ θα τοποθετηθεί απέναντι σ' αυτή την προσφυγή στον ΟΗΕ, καθώς και στις απεργιακές κινητοποιήσεις, και μέσα από εκπομπές του ραδιοφωνικού σταθμού του καλεί τους εργάτες να μην απεργήσουν για τον λόγο αυτό, γιατί «η ανακίνηση του Κυπριακού, γίνεται από την μοναρχοφασιστική κυβέρνηση της Αθήνας, με υπόδειξη των Αμερικάνων, που επιδιώκουν να μειώσουν την αγγλική επιρροή στη Μεσόγειο και γιατί το Κυπριακό θα βρει τη λύση του, μόνο όταν η Ελλάδα απαλλαγεί από την αμερικανοκρατία». Ακολουθώντας κατά πόδας, το ΑΚΕΛ θα συνταχθεί με το ΚΚΕ και θα θέσει ως όρους για την Ένωση, την αποχώρηση της Ελλάδος από το Βαλκανικό Σύμφωνο και το ΝΑΤΟ, και την νομιμοποίηση του ΚΚΕ. Στην Κύπρο θα σημειωθούν θλιβερά περιστατικά, όπως αυτό με τον Κώστα Παρτασίδη, δήμαρχο Λεμεσού του ΑΚΕΛ, που καλούσε μέσα από τα αγγλικά αστυνομικά αυτοκίνητα, τους διαδηλωτές υπέρ της ένωσης, «να διαλυθούν». Το ίδιο συνέβαινε και στην Λευκωσία, όπου μέλη του ΑΚΕΛ, φορώντας περιβραχιόνια των βρετανικών αρχών, καλούσαν με μεγάφωνα τους διαδηλωτές να διαλυθούν και να πάνε στα σπίτια τους.

Το ΑΚΕΛ ήταν ενάντια του κινήματος της ΕΟΚΑ (Εθνική Οργάνωσις Κυπρίων Αγωνιστών), η οποία είχε ιδρυθεί στην Αθήνα με την σύμφωνη γνώμη τού ηγέτη των Ελληνοκυπρίων Μακάριο και με αρχηγό τον Κύπριο στρατηγό Γεώργιο Γρίβα «Διγενή», με σκοπό την αποτίναξη της βρετανικής κυριαρχίας και την ένωση με την Ελλάδα. Το ΑΚΕΛ, καταγγέλθηκε από την ΕΟΚΑ, ως συνεργάτης των Βρετανών (μέλη του ΑΚΕΛ, συνόδευαν τους Άγγλους σε ελέγχους που πραγματοποιούσαν, και σύμφωνα με μαρτυρίες, κατέδιδαν και ονόματα αγωνιστών της ΕΟΚΑ, ενώ στην καλύτερη περίπτωση «εξεφράζαν την λύπη τους» για τις αγγλικές απώλειες από τις επιχειρήσεις της ΕΟΚΑ), καλλιεργώντας παράλληλα κλίμα ηττοπάθειας και σύμπνοιας με τις θέσεις των Βρετανών.

Τον Μάιο του 1956, το ΑΚΕΛ χρησιμοποιώντας σχεδόν τα ίδια επιχειρήματα των Βρετανών (π.χ. αποκαλεί την ΕΟΚΑ τρομοκρατική οργάνωση, που καταστρέφει τον τόπο), ζητά συνθηκολόγηση και συμβιβασμό, γιατί «ο λαός ζητά ψωμί κι όχι χαβιάρι» (Ιούνιος 1956) και τον Δεκέμβριο του ίδιου έτους, με εξαίρεση δευτερεύουσες ενστάσεις, αποδέχεται το «Σύνταγμα Ράντκλιφ» που έβαλαν στο τραπέζι η Βρετανία. Το σχέδιο αυτό (που απορρίφθηκε αсуζητητί από Ελλάδα και Μακάριο), παρ' ότι προβλέπονταν ελληνική αιρετή πλειοψηφία στην Βουλή, ουσιαστικά νομιμοποιούσε την βρετανική κυριαρχία (ο κυβερνήτης θα

εξακολουθούσε να είναι Βρετανός, ενώ θα μπορούσε να διορίζει και να παύει τον πρωθυπουργό, καθώς και να διαλύει την Βουλή) και έθετε τις βάσεις για την διχοτόμηση (δίνονταν υπερβολικά προνόμια στην τουρκική μειονότητα, με κυριότερο, αυτό της αυτοδιάθεσης).

Άλλωστε, το ΑΚΕΛ, είχε ήδη ρίξει στο τραπέζι την ιδέα της διχοτόμησης, όταν σε άρθρο του «Νέου Δημοκράτη» (1 Μαΐου 1955), αναφέρονταν χαρακτηριστικά:

Η απελευθέρωση του λαού της Κύπρου δεν μπορεί να είναι πραγματική παρά σαν απελευθέρωση και των Τούρκων. Διεκδικώντας τα δικαιώμα αυτοδιάθεσης μέχρι αποχωρισμού για τους Έλληνες, δεν μπορούν να αρνηθούμε το ίδιο δικαίωμα στην τουρκική μειονότητα. Και η ενότητα στον αγώνα μπορεί να πραγματοποιηθεί, μόνον σαν αναγνωρισθή στους Τούρκους το δικαίωμα της εθνικής αυτονομίας τους, ή πολιτικής αυτοδιοίκησής τους...

Η ανθελληνική πολιτική του ΑΚΕΛ, ουσιαστικά δεν έχει αλλάξει μέχρι σήμερα. Και πόσο μάλλον, όταν επί προεδρίας του ηγέτη τού ΑΚΕΛ, Δημήτρη Χριστόφια, κάθε τι που θυμίζει Ελλάδα αποσύρεται «διακριτικά», ενώ έφτασε να γίνει και εξίσωση μεταξύ των Τούρκων εισβολέων και των πραξικοπηματιών της δικτατορίας, με την αναγόρευση μάλιστα της Τουρκίας σε «μητέρα πατρίδα». Η ελληνική σημαία, δεν θεωρείται ως ένα αυτονόητο στοιχείο ελληνικότητας στην Κύπρο τού ΑΚΕΛ. Είναι χαρακτηριστικό το σχόλιο ενός Κυπρίου:

Στις ελεύθερες περιοχές της Κύπρου το ελληνικό διώκεται, γιατί έτσι το θέλει το κυρίαρχο κατεστημένο που ανδρώθηκε πάνω στην υπονόμευση και τη ματαίωση της Ένωσης. Μέρος αυτού του κατεστημένου και βασικότερος ιδεολογικός του πυλώνας είναι το ΑΚΕΛ. Κάπου κάπου, εκεί στο άσχετο, βλέπεις να πετάγεται μια ελληνική σημαία εδώ, μια ελληνική σημαία εκεί, και σου φαίνεται τόσο άσχετη! Γιατί ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΝΟΗΤΗ η ελληνική σημαία στην Κύπρο! Το κατεστημένο δεν τη θέλει, δεν τη μπορεί, γιατί του θυμίζει συνεχώς το έγκλημά του, ένα έγκλημα που ξεκίνησε και ολοκλήρωσε ο Μακάριος, από το 1959 στο 1974, με τη συμμαχία του σοβιετικού ΑΚΕΛ και της αμερικανοκίνητης χούντας των Αθηνών.

Πηγαίνεις όμως και στον σύνδεσμο φιλάθλων του ΑΠΟΕΛ και εκεί αγαλλιάζει η ψυχή σου από το πλήθος των ελληνικών σημαιών! Εκεί βλέπεις πόσο

καταπιεσμένη είναι η ελληνικότητα των Κυπρίων και πόσο πολύ πονάει η καρδιά τους για την Ελλάδα!

Ο Ολυμπιακός Λευκωσίας έχει για κανονικά χρώματά του το άσπρο και το γαλάζιο. Τα εθνικά χρώματα. Μετά την εισβολή έχει το μαύρο και πράσινο. Μαύρο για το πένθος, πράσινο για την ελπίδα. Θα τα ξαναλλάξουν στα κανονικά χρώματα, όταν γίνει η Ένωση!

Ακολουθούν στιγμιότυπα από τις κερκίδες των δύο αυτών συλλόγων...

ΑΠΟΕΛ

Ελληνικές σημαίες στις κερκίδες των οπαδών τού ΑΠΟΕΛ

«Γεννηθήκαμε Έλληνες και θα πεθάνουμε Έλληνες»

«Η Κύπρος είναι ελληνική»

«Ελλάς - Ένωσις»

«Ζήτω το έθνος»

Η σημαία της ΕΟΚΑ στις κερκίδες των οπαδών τού ΑΠΟΕΛ

Τον πατριωτισμό που εκπέμπεται στις κερκίδες των οπαδών τού ΑΠΟΕΛ, δεν παραλείπουν βέβαια να τον εκμεταλλεύονται και να τον χρησιμοποιούν ως όχημα των ιδεών τους, διάφορα νεοναζιστικά στοιχεία, όπως έχει καταγγεληθεί κατά καιρούς, από παράγοντες και οπαδούς τού ΑΠΟΕΛ...

Ναζιστικά σύμβολα και φασιστικοί χαιρετισμοί σε κερκίδες οπαδών τού ΑΠΟΕΛ

Οι πρώτες εικόνες, ως φαίνεται ερεθίζουν τον αντιπατριωτισμό και τον ανθελληνισμό που διακατέχει κάποιους από τους οπαδούς της Ομόνοιας, καθώς και οι τελευταίες (και απαράδεκτες, καθώς ακυρώνουν και αμαυρώνουν όλες τις προηγούμενες) που αποτελούν βούτυρο στο ψωμί τους, διευκολύνοντας έτσι την εμφάνιση εικόνων, όπως των ακόλουθων, οι οποίες δεν εκφράζουν μόνο τον ανθελληνισμό, αλλά προχωρούν κι ένα μεγάλο βήμα πιο πέρα: Εκδηλώνουν κι έναν αποκάλυπτο φιλοτουρκισμό. Δεν είναι τυχαίο βέβαιο, πως η Ομόνοια έχει μια ξεχωριστή θέση στην καρδιά των Τουρκοκυπρίων, «φιλάθλων» και μη.

Θαυμάστε τους...

Ομόνοια

Η ελληνική σημαία με το κομμουνιστικό σφυροδρέπανο

«Πουτάνας γιοι, φασίστες δεξιοί»

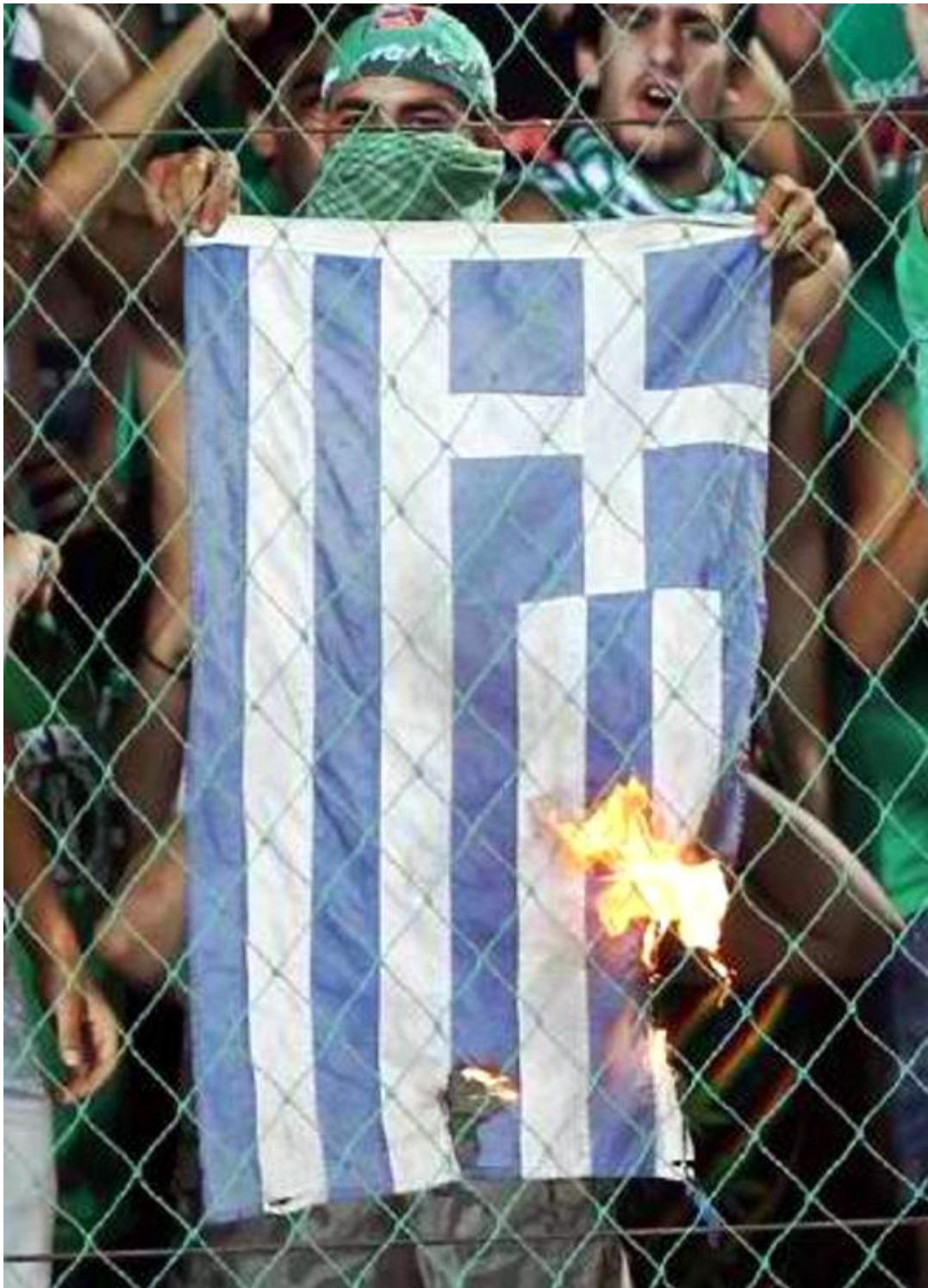
«Γαμώ το έθνος σας»

«Έλληνες είστε και φαίνεστε!!!»

Κάψιμο ελληνικής σημαίας

«Οι εθνικές γιορτές μάς αηδιάζουν»

«Istanbul since 1453»

Οπαδός τής Ομόνοιας με τουρκικό κασκόλ

Η σημαία τού τουρκοκυπριακού ψευδοκράτους στην κερκίδα των οπαδών τής Ομόνοιας

Αυτές οι εικόνες γίνονται ακόμη πιο θλιβερές και κατάπτυστες, αν λάβει κανείς υπόψιν και τα ακόλουθα συνθήματα, τα οποία δεν έγραψαν Έλληνες, αλλά Σέρβοι οπαδοί των συλλόγων τού Ερυθρού Αστέρα και της Παρτιζάν Βελιγραδίου...

Σύνθημα, στο στάδιο «Πετρόβσκι» της ομάδος Ζενίτ, στη Ρωσία...

Άραγε, τι γνώμη να έχουν αυτοί οι οπαδοί για τον θάνατο των Τάσου Ισαάκ και Σολωμού Σολωμού, του Ευαγόρα Παλληκαρίδη και του Γρηγόρη Αυξεντίου; Ρητορικό το ερώτημα βεβαίως, γιατί τα εμετικά αντεθνικά κι ανθελληνικά συνθήματα και η παρουσία της τουρκοκυπριακής σημαίας στις κερκίδες των ακελικών τής Ομόνοιας, δεν αφήνει και πολλά περιθώρια για τέτοιες «απορίες»...